

pa po duši s tem, da se postavimo v pričujočnost božjo, t. j. da odstranimo posvetne misli in se živo zavedamo, da je Bog pri nas in da se hočemo z njim pogovarjati, kakor se pogovarja dober otrok s predobrim očetom. Toraj z nekim svetim strahom se lotimo vselej molitve; saj nas tako resnobno opominja sv. Duš: „Pred molitvijo pripravi svojo dušo in ne bodi kakor človek, kateri izkuša Boga.“

Posebno pa vam naročajo starši in učitelji, kako se morate dostojno vesti med tem, ko govorite z drugimi. Ne bilo bi lepo, ko bi ta čas v tla gledali ali se vnemarno obračali v drugo stran. Kaj ne, da ste že večkrat slišali svarilo: „Kadar s kom govoriš, mu moraš gledati v obraz!“ Med molitvijo se torej mora vaša duša vsa zatopiti v veličastvo božje, — ves čas se ozirati na Boga, s katerim govori.

To je najimennitnejša reč pri molitvi. Če to izpolnujete, kolikor morete dobro in natanko, bo gotovo dobra in zaslužna vaša molitev. Vse druge lastnosti dobre molitve se bodo takorekoč same pridružile. Kaj ne, vaše molitve so bile mnogokrat zato tako slabe, ker ste bili preleni za te dve reči: ker se niste v pričetku molitve postavili v pričujočnost božjo in ker niste potlej med molitvijo ostali v pričujočnosti božji, ter premalo odganjali druge misli in zmotnjave. (Natančnejši pouk o tem najdeš v knjižici „Molimo. I. Kako?“)

Češnjica.

V vrtu našem tam za hišo
Bela češnjica cveti —
Kot s snežinkami bi bila
Vsa odeta, se mi zdi.

Časih pa priveje vetrič
Lahno sem čez širno plan,
Trga češnji cvete bele
In jih trosi sred poljan.

V njenem vrhu ptički drobni
Spet se nastanili so:
Menda češnje prišli zobat —
Hè, pa se zmotili so ...

Kakor bi metuljci drobni
V zraku čistem plavali
In se s solncem in pomladjo
Malo pozabavali ...

Zvonimir.

